

PUNTAŁ (1) *sb m*

puntał, [**puntał** *a.* puntał].

a pochylone.

pl [G puntał(o)w.] ◊ *I* puntałami, puntałmi (*errata*).

Sł stp, Cn, Linde brak.

*Ozdoba złotnicza (z metali i kamieni szlachetnych) o różnym kształcie, naszywana na odzieży, noszona jako wisior, kolczyk albo broszka [pontale a. pontalus Łac śr]: [[z inwentarza złotnika:] zawieszenie, w którym szafir, 3 szmaraki, po fl. 38; starych puntałów 9 sztuczek, do halsbantu 4 i szmaraczek w jednej sztuczce, ważą 14 fl. 1 ort *InwMieszcz 1586 nr 274.*]*

*W połączeniu szeregowym: Widzimy że dziś panié świecą się drogiemi Altembáfy, puntałami [errata zmienia: puntałmi], perłami, klenoty. *CiekPotr 29.**

*[W porównaniu: Tákci też sam Pan Bog z łáfki fwey [...] bárzo flicźnie á kofzthownie przybrał/ ochędożył Kofcioł fwoy/ [...] w zaflugę Syná fwoiego/ ránami iáko punthałami/ iego guzy iáko záwiefzeniem/ [...] ochędożył *GilPos 218v.*]*

Cf **PONT**, **PONTAŁ**, **PUNT**

MP